Dosarul nr. 5r – 120/2025

H O T Ă R Î R E
în numele Legii

22 august 2025 mun. Hînceşti

Judecătoria Hînceşti, sediul Central
Instanţa compusă din:
Preşedinte, judecător Lilia Roic-Botezatu
Grefier Ion Simionel
Cu participarea:
Agentului constatator IP Hîncești – Serghei Mircos

a examinat în şedinţă de judecată publică, contestația depusă de Ana Tataru împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție nr. MAI***** din 15.04.2025 și a deciziei agentului constatator din data de 15.04.2025, prin care a fost recunoscută vinovată de comiterea contravenției prevăzute în art. 47[1] alin.(1) Cod contravențional,

A C O N S T A T A T :

În data de 05 mai 2025, în secția evidență și documentare procesuală a Judecătoriei Hîncești, sediul Central a parvenit spre examinare conform competenței contestaţia depusă de Ana Tataru împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție nr. MAI***** din 15.04.2025 și a deciziei de sancţionare din data de 15.04.2025, adoptată de către agentul constatator din cadrul IP Hînceşti, Viorel Pisica, cu privire la comiterea contravenției prevăzute în art. 47[1] alin.(1) CC.

În motivarea contestației depuse a invocat că, la data de 15.04.2025 în privința sa a fost întocmit proces verbal şi decizia de sancţionare, prin care a fost găsită vinovată de comiterea contravenţiei prevăzută de art. 47/1 alin. (1) Cod contravenţional, cu aplicarea sancţiunii sub formă de amendă de 500 u.c. - 25 000 lei. Menționează, că agentul constatator nu i-a asigurat dreptul său la apărare, dreptul de a cunoaşte drepturile şi obligaţiile sale, dreptul de a obiecta etc. Consideră că, agentul constatator a întocmit procesul verbal cu grave erori. Nu sunt prezenţi indici calificativi ale elementelor constitutive ale contravenţiei prevăzute de art. 47/1 cod contravenţional.

Respectiv, în opinia sa, agentul constatator eronat a interpretat şi încadrat juridic acţiunile sale, procesul verbal este întocmit eronat, iar fapta contravenţiei nu este clară, scrisă neciteţ, nu a existat nicio acţiune de pretindere şi primire a bunurilor pentru a exercita un drept electoral, nu au fost respectate drepturile procedurale, nu au fost explicate drepturile, nu a fost asigurat dreptul la apărare, faptele descrise în procesul-verbal şi decizia de sancţionare nu au nicio legătură cauzală cu norma materială invocată şi sancţiunea contravenţională aplicată. Astfel, este grav încălcat principiul individualizării pedepsei, nu a fost demonstrată vinovăţia persoanei, prin aplicarea sancţiunii este grav încălcat dreptul la libera exprimare, asociere şi întrunire şi întrunire, păstrarea acestei sancţiuni va însemna un grav abuz şi o iminentă condamnare a ţării de către CtEDO.

Indică, că a fost sancţionată potrivit deciziei agentului constatator pentru o faptă care nu a fost constatată şi pe care nu a comis-o ceea ce constituie temei de încetare a procesului contravenţional constituie inexistenţa faptului contravenţiei, potrivit lit. a) alin. (1) art. 441 temeiurile de încetare a procesului contravenţional, Cod contravenţional. Mai mult, agentul constatator, care potrivit dispoziţiilor legale enunţate, era obligat să desfăşoare toate acţiunile pentru constatarea faptei contravenţionale, întocmind în acest sens un proces verbal cu privire la contravenţie, în care trebuia să individualizeze inclusiv fapta şi pedeapsa, s-a limitat doar la o întocmire formală a PV cu emiterea deciziei asupra cauzei contravenţionale. Cu titlu preliminar, se impun a fi făcute câteva consideraţii referitoare la natura juridică a procesului-verbal cu privire la contravenţie, precum şi la forma acestuia. Procesul-verbal de contravenţie materializează o manifestare de voinţă cu caracter unilateral a unei autorităţi publice (prin intermediul persoanelor care au calitatea de agenţi constatatori) şi reprezintă un act administrativ unilateral cu caracter individual, emis în baza puterii publice, cu scopul de a produce efecte juridice. Procesul-verbal cu privire la contravenţie reprezintă un act probator al unei contravenţii şi trebuie să conţină menţiunile prevăzute de art. 443 Cod contravenţional. Conform dispoziţiei legale menţionate supra, lipsa elementelor care trebuie să figureze în procesul-verbal cu privire la contravenţie atrage nulitatea acestuia.Respectarea exigenţelor legale prevăzute de art. 443 Cod contravenţional este obligatorie pentru agentul constatator la întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenţie, prin prisma art. 445 alin. (1), (2) din Codul contravenţional.

Astfel, analizînd conţinutul procesului-verbal cu privire la contravenţie, prin prisma prevederilor art. 443 alin. (1) lit. d) în atenţia faptelor Cod contravenţional, se constată că agentul constatator la întocmirea actului nominalizat nu a indicat data, adică - luna, anul şi ora comiterii contravenţiei sau perioada săvîrşirii faptei. Decizia emisă la caz este afectată de aceleaşi omisiuni, deoarece aceasta se bazează pe procesul-verbal care conţine lipsuri de procedură, dacă procesul- verbal este viciat, sancţiunea aplicată riscă să fie anulată. Lipsa datei exacte (luna, anul, ora) sau a perioadei în care a fost săvârşită contravenţia reprezintă o încălcare semnificativă a cerinţelor de formă ale procesului-verbal şi aceste date ar fi esenţiale pentru stabilirea prescripţiei răspunderii contravenţionale, clarificării contextului faptei pentru a permite exercitarea dreptului la apărare de către contravenient etc. Din analiza normelor citate supra rezultă cu certitudine faptul că odată ce legea contravenţională, în mod exhaustiv, prevede consemnarea în procesul-verbal cu privire la contravenţie a datei săvîrşirii faptei, agentul constatator care a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenţie în mod evident nu a ţinut cont de rigorile procesuale ce urmează a fi tratate cu titlu de condiţie a valabilităţii procesului verbal cu privire la contravenţie, or, analizând actul de sancţionare a petiţionarei raportat la actul de constatare, prin prisma art. 443 Cod contravenţional, se atestă că la întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenţie s-au admis derogări de la prevederile art. 443 alin. (1) lit. d) Cod contravenţional, circumstanţă care urmează a fi apreciată de către instanţa de judecată în strictă conformitate cu dispoziţia art. 445 alin. (1) Cod contravenţional, deoarece afectează în mod direct fondul cauzei şi încălcă celui urmărit contravenţional dreptul la o apărare şi un process echitabil, situaţie care nu poate fi înlăturată de către instanţa de judecată.

La caz, folosindu-se de dreptul său a contestat procesul-verbal cu privire la contravenţie, exprimîndu-şi dezacordul cu acesta, circumstanţele stabilite mai sus direct încalcă drepturile sale la dreptul de a cunoaşte esenţa învinuirii care i se aduce din partea statului şi aceste circumstanţe instanţa de judecată le reţine prin prisma sancţiunii nulităţii procesului- verbal cu privire la contravenţie tangenţiale fiind rigorile art. 445 alin. (1) Cod contravenţional, or, încălcările art.

443 alin. (1) lit. d) Cod contravenţional la caz impun nulitatea absolută a procesului- verbal cu privire la contravenţie.

În circumstanţele enunţate, solicită admiterea contestaţiei depuse, anularea procesului-verbal cu privire la contravenţie şi deciziei de sancţionare întocmite în privinţa sa în baza art. 47/1 alin. (1) Cod contravenţional, din motivul constatării temeiurilor de nulitate absolută prevăzute la art. 445 alin. (1) Cod contravenţional, cu încetarea procesului contravenţional.

Afirmă,că în procesul verbal nu sunt făcute menţiuni despre utilizarea careva mijloace tehnice speciale de constatare şi nici despre existenţa la acesta a careva probe care i-ar fi permis agentului statului să tragă concluziile specificate în acesta, omisiune ce ridică dubii referitoare la respectarea la speţă a prevederilor art.425 şi 442 alin. (1) CC, ori în situaţia respectivă este dificil de stabilit care a fost materialul probator pe care l-a utilizat agentul constatator la formularea concluziilor cu privire la faptele indicate în procesul verbal contravenţional.

Solicită, admiterea contestaţiei, anularea procesului-verbal de contravenţie seria MAI***** din 15.04.2025 şi a deciziei de sancţionare din 15.04.2025, cu încetarea procesului contravenţional intentat în privinţa sa, din motivul nulității absolute, cît și lipseşte fapta contravenţiei prevăzută de art. 47/1 CC.

În şedinţa de judecată contestatara Ana Tataru fiind citată legal, cu aviz de recepţie nu s-a prezentat, or la materialele cauzei contraventionale se deţin avizele de recepţie, potrivit cărora se reţine că contestatara a recepţionat citaţiile, contra semnatură, ceia ce concluzionează că ultima a cunoscut cu certitudine despre data şi ora examinării cauzei contravenţionale, însă în mod intenţionat nu s-a prezentat pentru expunerea poziţiei sale pe marginea contestaţiei înaintate, or informa instanţa care sunt temeiurile neprezentării.

Mai mult, instanța evidențiază că contestatara la data de 03.06.2025 și 22.07.2025 a înaintat cereri prin care solicită amînarea ședinței de judecată pentru a-și angaja un avocat.

În sensul dat, instanţa concluzionează că citarea legală a contestatarei a avut loc, ultima a cunoscut despre data şi ora şedinţei, în scopul evitării tergiversării examinării contestației împotriva procesului verbal cu privire la contravenție, avînd la bază examinarea cauzei în termini rezonabili, în conformitate cu prevederile art. 455 alin. (3) Cod contravenţional, instanţa a decis examinarea cazului în lipsa contestatarei.

Concluzia instanței de judecată referitoare la examinarea cauzei în lipsa participanților la proces rezultă inclusiv din cauzele Mihalopa împotriva Letoniei și Ovus împotriva Turciei, în care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit că instanţele trebuie să facă tot ce se poate aştepta în mod rezonabil de la acestea pentru a cita părţile în proces şi să se asigure că aceştia din urmă au cunoştinţă de procedurile din care fac parte.

Comunicarea actelor judiciare, în măsura în care este un act de comunicare între organul judiciar şi părţi, permite să fie făcute cunoscute hotărârea instanţei şi temeiurile ei, pentru a permite părţilor, dacă e cazul, să declare recurs (Diaz Ochoa c. Spaniei, 22 iunie 2006, nr.423/03, par.48, şi S.C. Raissa M.Shipping SRL c. României, 8 ianuarie 2013, nr.37576/05, par.30).

Instanţele trebuie aşadar să facă tot ce se poate în mod rezonabil aştepta de la ele pentru a cita părţile şi a se asigura că acestea sunt la curent cu procedurile la care participă (Miholapa, citată anterior, par. 31, şi Ovuş c. Turciei, 13 octombrie 2009, nr. 42981 04, par. 48).

Prin urmare instanţa de judecată a întreprins toate măsurile prevăzute de lege pentru a asigura dreptul participanților la proces privind participarea efectivă la examinarea cauzei, întru respectarea unui proces echitabil, însă acesta nu s-a prezentat în instanţa de judecată, asumându-şi în aşa mod benevol riscul neparticipării la examinarea cauzei.

Mai mult ca atît că dispoziția Codului contravențional prevede că părţile se informează despre locul, data şi ora şedinţei de examinare a contestației, însă, neprezentarea acestora nu împiedică examinarea contestației şi desfăşurarea şedinţei, în cazul în care la dosar este dovada citării fiecărei părţi.

Agentul constatator din cadrul IP Hînceşti, Serghei Mircos (în baza de procură) în ședința de judecată a declarat că susține procesul-verbal cu privire la contravenție, care a fost întocmit legal, nu este de acord cu contestația depusă și solicită respingerea acesteia.

Audiind participanții la proces, studiind materialele cazului contravențional, verificând procesul verbal de constatare a contravenției administrative sub aspectul îndeplinirii condițiilor de fond și de formă prevăzute de lege pentru valabilitatea sa, luând act de cele constatate şi analizând legislaţia relevantă, instanţa de judecată ajunge la următoarele concluzii:

Conform art.448 alin.(1) Cod contravenţional „contravenientul, victima sau reprezentantul acestora, procurorul, dacă este parte în cauza contravenţională, în cazul în care nu sunt de acord cu decizia agentului constatator sau în cazul în care aceasta a fost emisă cu încălcarea normelor procesuale stabilite de prezentul cod, sînt în drept să conteste decizia emisă asupra cauzei contravenţionale. Termenul de contestare a deciziei agentului constatator este de 15 zile de la data emiterii acesteia sau, pentru părţile care nu au fost prezente la şedinţa de examinare a cauzei contravenţionale, de la data înmînării copiei de pe decizia respectivă în condiţiile art.447/1 alin.(8)".Alin.(3) „persoana faţă de care a fost emisă decizia şi care a lipsit atît la examinarea cauzei, cît şi la pronunţarea deciziei şi nu a fost informată despre decizia emisă poate contesta decizia agentului constatator şi peste termen, dar nu mai tîrziu de 15 zile de la data începerii executării sancţiunii contravenţionale sau a perceperii despăgubirii materiale". (4) Contestaţia împotriva deciziei emise asupra cauzei contravenţionale se depune la autoritatea din care face parte agentul constatator, conform competenţei teritoriale, care a examinat cauza.

În speță, este cert că la 15.04.2025 agentul constatator a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție și emis decizia de sancționare în privința Anei Tataru prin care a fost recunoscută vinovată de comiterea contravenției prevăzute de art. 47/1 alin.(1) CC, aplicat față de aceasta sancțiunea contravențională sub formă de amendă în mărime de 500 unități convenționale , ceia ce constituie suma de 25 000 lei.

Reieșind din cuprinsul procesului-verbal contestat, contravenienta Ana Tataru a fost prezentă la data întocmirii procesului-verbal cu privire la contravenție și emiterii deciziei de sancționare, fiind consemnat în procesul-verbal la pct. 14, ceea ce presupune că copia procesului verbal cu privire la contravenție întocmit în privința sa l-a primit la data întocmirii – 15.04.2025.

În conformitate cu dispoziția art.448 alin.(4) CC la 29.04.2025 cet. Ana Tataru a înregistrat la autoritatea din care face parte agentul constatator, conform competenţei teritoriale, care a examinat cauza, contestația împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție și deciziei emise asupra cazului contravențional.

Din dispoziția celor expuse supra, instanța constată că cet. Ana Tataru a depus în interiorul termenului legal contestația împotriva deciziei de sancționare.

Potrivit art. 440 alin. (1) Cod contravenţional, constatarea faptei contravenţionale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existenţa contravenţiei, de încheiere a deciziei privind examinarea contravenţiei în temeiul constatării agentului constatator sau procesului-verbal cu privire la contravenţie, de aplicare a sancţiunii contravenţionale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcţionarului abilitat să

examineze cauza contravenţională, din cadrul autorităţii din care face parte agentul constatator, în instanţa de judecată sau în alt organ spre soluţionare.

În conformitate cu prevederile art.458 alin. (1) Cod contravenţional, examinând cauza contravenţională, instanţa de judecată este obligată să determine: caracterul veridic al contravenţiei imputate; existenţa cauzelor care înlătură caracterul contravenţional al faptei; vinovăţia persoanei în a cărei privinţă a fost pornit procesul contravenţional; existenţa circumstanţelor atenuante şi/sau agravante; necesitatea sancţionării şi, după caz, caracterul sancţiunii contravenţionale; alte aspecte importante pentru soluţionarea justă a cauzei.

Pentru respectarea garanţiilor procedurale specifice în materie contravențională, în ceea ce privește dreptul la un proces echitabil printre care şi prezumţia de nevinovăţie prevăzută de art. 6 § 2 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, instanţa de judecată verifică legalitatea şi temeinicia procesului-verbal cu privire la contravenţie şi sancţiunea aplicată.

Cu referire la fapta contravențională imputată și încadrarea juridică efectuată de către agentul constatator, instanța de judecată notează, că în conformitate cu art. 374 alin. (3) Cod contravențional, procesul contravențional se desfășoară pe principii generale de drept contravențional, în temeiul Constituției, al prezentului cod, al Codului de procedură penală, precum și al normelor dreptului internațional și ale tratatelor internaționale cu privire la drepturile și libertățile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte.

Potrivit art. 7 alin. (1) Cod de procedură penală, procesul penal se desfășoară în strictă conformitate cu principiile și normele unanim recunoscute ale dreptului internațional, cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte, cu prevederile Constituției Republicii Moldova și ale prezentului cod. Alineatul (8) al aceleiași norme de drept prevede, că hotărârile definitive ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt obligatorii pentru organele de urmărire penală, procurori și instanțele de judecată.

Articolul 425 Cod contravențional stipulează că**,** probele sînt elemente de fapt, dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței contravenției, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției şi la cunoașterea altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei.

Aprecierea probelor se face de persoana competentă să soluționeze cauza contravențională, potrivit convingerii sale pe care şi-a format-o cercetând toate probele administrate în raport cu circumstanțele constatate ale cauzei şi călăuzindu-se de lege. Nici o probă nu are valoare prestabilită. Sînt admisibile probele pertinente, concludente şi utile, administrate în conformitate cu prezentul cod.

Procesului contravenţional se aplică în mod corespunzător prevederile Codului de procedură penală cu privire la mijloacele de probă şi la procedeele probatorii, cu excepţiile prevăzute de prezentul cod.

Astfel, în materie contravențională au fost recunoscute garanțiile procedurale specifice în materie penală în ceea ce privește dreptul la un proces echitabil, printre care și prezumția de nevinovăție, prevăzută de alin. (2) al art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. (Zilibergerg împotriva Moldovei (§ 35, din 01 februarie 2005), Angel împotriva României (§ 52, din 04 octombrie 2007) sau Ozturk împotriva Germaniei (din 21 februarie 1994).

Această împrejurare fundamentează la nivel de principiu că, sarcina probei în procedura contravenționala desfășurata în fața instanței de judecata revine în primul rând organului constatator și, în condițiile în care acesta face dovada vinovăției, făptuitorul urmează să-și probeze nevinovăția.

Sub aspectul temeiniciei procesului-verbal, instanța evidențiază că forța probantă a proceselor – verbale este lăsată la latitudinea fiecărui sistem de drept, putându-se reglementa importanța fiecărui mijloc de probă, însă instanța are obligația de a respecta caracterul echitabil al procedurii în ansamblu atunci când administrează și apreciază probatoriul. (cauza Bosoni v. Franța, hotărârea din 7 septembrie 1999).

În raport cu cele enunțate, art. 425 alin. (2) al Codului contravențional cuprinde dispoziții exprese cu privire la forța probantă a procesului – verbal cu privire la contravenție, fiind reglementat că, în calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: procesul verbal cu privire la contravenţie, procesul-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor, procesulverbal de percheziţie, explicaţiile persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional, depoziţiile victimei, ale martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, corpurile delicte, obiectele şi documentele ridicate, constatările tehnico-ştiinţifice şi medico-legale, raportul de expertiză.

Subsecvent, instanța reține că, legiuitorul în art. 442 alin. (1) Cod contravențional, a definit procesul verbal cu privire la contravenție, ca fiind un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul.

Mai mult, a fost legiferat și faptul că, procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezența făptuitorului sau în absența lui. Fiind întocmit de un agent al statului aflat în exercițiul funcțiunii, procesului verbal de contravenţie trebuie să i se recunoască valoare probatorie sub aspectul constatării stării de fapt.

În acest sens este de remarcat că în jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului de la Strasbourg se reţine în mod constant că prezumţiile nu sunt în principiu contrare Convenţiei.

Astfel, în Hotărârea pronunţată în cauza Salabiaku contra Franţei, Curtea a reţinut că prezumţiile sunt permise de Convenţie dar nu trebuie sa depăşească limitele rezonabile ţinând seama de gravitatea mizei și prezervând drepturile apărării.

În această ordine de idei și din interpretarea art. 425 alin. (2) și 442 alin. (1) al Codului contravențional, rezultă că procesul – verbal cu privire la contravenție nu face dovada cu privire la încadrarea în drept și situația faptică stabilită de agentul constatator, urmând a fi examinat în raport cu actele existente la dosar.

Reieșind din normele legale sus enunțate, dar şi analizând circumstanțele cauzei contravenționale, instanța de judecată remarcă faptul că agentul constatator nu a acumulat probe suficiente şi verosimile întru susținerea actului de constatare și propunerii de sancționare, mai mult, nu a demonstrat vinovăția lui de comiterea contravenției imputate.

Pentru a determina cui îi revine sarcina probei, trebuie să se stabilească mai întâi dacă fapta de care este acuzat petentul constituie „acuzaţie în materie penală”, în sensul art. 6 din Convenţie. Criteriile folosite în mod constant în jurisprudenţa Curţii pentru a se vedea daca o acuzaţie constituie „acuzaţie în materie penală” sunt următoarele: clasificarea faptei potrivit dreptului naţional – potrivit dreptului intern, fapta săvârșită de petiţionar atrage răspunderea contravenţională; natura faptei incriminate, dacă se adresează tuturor cetăţenilor și are aplicabilitate generală; natura și gravitatea sancţiunii aplicate.În ceea ce privește sancţiunea amenzii, elementul esenţial în funcţie de care Curtea analizează aplicabilitatea art. 6 este caracterul preventiv și punitiv, deci, scopul acesteia. Astfel, chiar în ipoteza în care cuantumul amenzii contravenţionale este unul redus,art.6 va fi aplicabil sub aspect penal, atât timp
cât amenda este un mijloc de constrângere a petentului și o măsură de prevenire a săvârșirii de noi fapte, ea neavând, deci, caracterul unei despăgubiri pentru acoperirea unui prejudiciu.

Având în vedere cele trei criterii menţionate mai sus, faptele de care este acuzat petentul reprezintă acuzaţii în materie penală în sensul art. 6 din Convenţie, acesta beneficiind de prezumţia de nevinovăţie. Sarcina probei îi revine agentului constatator. Cu respectarea principiului prezumţiei de nevinovăţie, al egalităţii armelor, a contradictorialităţii și al dreptului la apărare impuse de exigenţele art. 6 din Convenţie și prevăzute de Codul contravenţional, s-a oferit posibilitatea propunerii de probe către ambele părţi.

În ordinea celor menționate, instanța de judecată reține că existența faptei contravenționale și comiterea acesteia cu vinovăție de către persoana indicată în procesul verbal contravențional, trebuie să fie demonstrate potrivit principiului dincolo de orice dubiu rezonabil. Instanța de judecată reține că la materialele cauzei contravenționale nu există nici o probă administrată potrivit prevederilor art. 425 CC, care să demonstreze potrivit principiului dincolo de orice dubiu rezonabil că, Ana Tataru a comis fapta incriminată.

În acest sens, instanța de judecată reține că, la procesul-verbal cu privire la contravenție seria/numărul MAI***** din 15.04.2025 întocmit în privința Anei Tataru , sunt anexate careva înscrisuri, dar acestea nu pot fi reținute de către instanță ca probe care să permită verificarea obiectivă a faptelor invocate de agentul constatator.

Or, instanța de judecată reține că în cauzele contravenționale, acuzații beneficiază de dreptul la prezumția de nevinovăție, fapt ce derivă din prevederile art. 375 alin. (1) CC.

În speță, existența faptei contravenționale și eventuala comitere a acesteia de către acuzatul contravențional urma să fie demonstrată potrivit standardului dincolo de orice dubiu rezonabil însă agentul statului nu a administrat careva probe care să permită formarea unei concluzii certe că, Ana Tataru a comis fapta stabilită de art. 47^1 alin. (1) CC.

Potrivit art. 47^1 alin.(1) din Codul contravenţional, constituie contravenţie și se sancţionează cu amendă de la 500 la 750 de unităţi convenţionale: pretinderea, acceptarea sau primirea, personal sau prin mijlocitor, de către un alegător a bunurilor, serviciilor, privilegiilor sau avantajelor sub orice formă, care nu i se cuvin, pentru sine sau pentru o altă persoană, în scopul exercitării sau al neexercitării unor drepturi electorale în cadrul alegerilor, inclusiv al alegerilor regionale, dacă fapta nu constituie infracţiune.

În speță s-a constatat că, prin decizia cuprinsă în procesul-verbal seria/numărul MAI***** din 15.04.2025, încheiat de către agentul constatator din cadrul Inspectoratului de Poliție Hîncești, Ana Tataru a fost sancţionată cu amendă în mărime de 500 unităţi convenţionale, în baza art. 47^1 alin. (1) din Codul contravenţional, fiind reţinut în sarcina acesteia că, în perioada anului 2024 a primit şi acceptat mijloace financiare prin intermediul aplicaţiei PSB, cu scop de aşi exercita votul în favoarea unui candidat.

Obiectul material sau imaterial al contravenției de corupere electorală pasivă este desemnat prin sintagma "*bunuri, servicii, privilegii sau avantaje sub orice formă*".

Latura obiectivă a contravenției specificate la art.47^1 Cod contravențional constă în fapta prejudiciabilă exprimată în acțiunea de pretindere, acceptare sau primire, personal sau prin mijlocitor, de către un alegător a bunurilor, serviciilor, privilegiilor sau avantajelor sub orice formă.Modalitatea normativă a acțiunii prejudiciabile de acceptare și primire a mijloacelor bănești, ce este incriminată petentului, constituie acceptarea și recepționarea efectivă a mijloacelor bănești de către făptuitor.

Pornind de la premisa procedurală prevăzută de art. 425 alin. (4) din Codul contravenţional, prin care legislatorul a stabilit că nici o probă nu are o valoare prestabilită, simplul fapt al întocmirii procesului-verbal cu privire la contravenţie este insuficient pentru tragerea persoanei la răspundere contravenţională.

În acest context, agentul constatator a aplicat sancţiunea contravenţională doar în baza propriilor presupuneri, nefiind prezentate alte probe care să demonstreze vinovăţia petentului.
Se reține că, omisiunea respectivă nu a fost compensată de către agentul constatator nici în ședința de judecată. Instanța de judecată reține că sarcina demonstrării faptelor indicate în procesul verbal contravențional revine agentului statului și nu poate fi inversată în sensul obligării acuzatului să și demonstreze nevinovăția sa. Ori, nevinovăția se prezumă până în momentul în care este răsturnată în conformitate cu prevederile CC.

Respectiv, se constată că agentul constatator nu a făcut referire la probele care i-ar fi permis să conchidă că, Ana Tataru a comis fapta respectivă, or, instanței de judecată nu i-au fost prezentate probe concludente și pertinente care să ateste că, Ana Tataru a acceptat și primit careva mijloace bănești, agentul constatator întemeindu-și soluția de sancționare doar pe simpla constatare de instalare în telefonul mobil a persoanei a aplicației PSB Bank, faptă pentru care legislația nu prevede careva pedeapsă, atîta timp cît nu v-a fi demonstrată intenția făptuitorului prin intermediul acestei aplicații *de a primi careva mijloace băneşti anume în scopul exercitării sau al neexercitării unor drepturi electorale în cadrul alegerilor.*

În lipsă de probe (elemente de fapt, dobândite în modul stabilit de cod) și în mod voalat, instanța reține că agentul constatator a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție invocând niște concluzii lipsite de suport, neacumulându-se probe ce ar confirma vinovăția Anei Tataru pe când demonstrarea vinovăției unei persoane urmează să fie asigurată cu prezentarea probelor pertinente în raport cu procesul-verbal întocmit, administrate în conformitate cu prevederile legale.

În opinia instanţei de judecată, faptul că persoana ar apare pe o listă de presupuse persoane implicate sau că ar fi instalat o aplicaţie (fără a demonstra utilizarea ei pentru scopul presupus), în condiţiile în care nu există dovezi clare despre data, suma sau beneficiul concret (bani extraşi, primiţi sau folosiţi), nu este suficient pentru a demonstra vinovăţia dincolo de orice îndoială rezonabilă, nici măcar în cadrul unei proceduri contravenţionale. Lista de persoane invocată de agentul constatator (din care ar face parte şi contravenientul) nu este, prin ea însăşi, un mijloc de probă concludent, acumulată în corespundere cu prevederile art.93-94 din Codul de procedură penală sau art.425 din Codul contravenţional.

Legat de sursa informaţiei privind acceptarea mijloacelor băneşti de către contravenientă, instanţa de judecată atestă că aceasta este invocată drept fiind raportul de analiză informaţional criminală efectuat în cauza penală nr.***** conform elementelor constitutive ale infracţiunii prevăzute de art.181/3 şi art.243 alin.(3) lit.a) şi b) din Codul penal.

Totuşi, datele din acel raport, nu se referă expres/nemijlocit la persoana contravenientului şi nu reflectă date personale ale acestei persoane sau alte date care în alt mod ar identifica-o drept parte a investigaţiei. Or, nu este clar din care considerente agentul constatator consideră acest raport de analiză informaţional-criminală efectuat în cauza penală nr.***** conform elementelor constitutive ale infracţiunii prevăzute de art.181/3 şi art.243 alin.(3) lit.a) şi b) din Codul penal ca fiind probă, aşa cum prevederile art.425 alin.(2) din Codul contravenţional.

Calificând acest raport ca şi înscris pentru a-l putea considera mijloc de probă în sensul articolului 425 din Codul contravenţional, instanţa de judecată atrage atenţia că el nu a fost administrat în cadrul procedurii contravenţionale de raport.

De asemenea, raportul indicat supra nu poate fi considerat probă nici prin prisma încheierii judecătorului de instrucţie Vladislav Negru nr.13-2240/2025 din 01.04.2025 privind autorizarea folosirii datelor obţinute în urma măsurilor speciale de investigaţie din cauza penală nr. ***** în cauza contravenţională pornită în baza art.47[1] din Codul contravenţional şi mandatului

judecătoresc, or raportul de analiză informaţional criminală nu constituie actul (proces verbal) prin care se consemnează măsurile speciale de investigaţie în corespundere cu prevederile art.136 din Codul de procedură penală.

Mai mult, raportul de analiză informaţional-criminală efectuat în cauza penală nr.***** conform elementelor constitutive ale infracţiunii prevăzute de art.181/3 şi art.243 alin.(3) lit.a) şi b) din Codul penal conţine menţiunea „a se utiliza doar în cadrul cauzei penale", iar prin încheierea judecătorului de instrucție prin care s-a autorizat utilizarea probelor obţinute în cauza penală nr.***** pornită conform elementelor constitutive ale infracţiunii prevăzute de art.181/3 şi art.243 alin.(3) lit.a) şi b) din Codul penal în cauza contravenţională RAP*****, s-au menţionat care date anume urmează a fi folosite, şi anume:ordonanţa procurorului privind efectuarea măsurii speciale de investigaţie;încheierea şi mandatul judecătorului de instrucţie al judecătoriei Chişinău sediul Ciocana;procesul verbal privind consemnarea măsurii speciale de investigaţie; ordonanţa procurorului privind aprecierea pertinenţei rezultatelor măsurilor speciale de investigaţie.

Raportul de analiză informaţional-criminală efectuat în cauza penală nr.***** nu s-a autorizat drept folosire în cadrul altei cauze, mai exact în cauza contravenţională din speţă.

La fel, înscrisul indicat supra, cît şi pretinsa probă ce derivă din acesta – tabelul listă cu persoana şi numărul de SMS-uri primite, nu pot fi considerate drept probe admisibile administrate legal şi care ar putea fi puse la baza hotărârii.

Or, *instalarea unei aplicaţii* care ar putea permite extragerea de bani nu înseamnă că a şi fost folosită în acest scop. Este o prezumţie, şi prezumţiile nu pot ţine loc de probatoriu efectiv (de exemplu, înregistrări bancare rapoarte tehnice, declaraţii etc.) care, în cazul de faţă nu a fost prezentat de către agentul constatator.

În opinia instanţei de judecată, legat de acuzaţia adusă contravenientei, se specifică că aceasta a primit şi a acceptat mijloace financiare. Însă, din textul înscris la pct. 6 „Fapta contravenţională „ al procesului verbal cu privire la contravenţie nu este clar cum anume şi în care circumstanţe Ana Tataru a acceptat şi a primit mijloace băneşti, fiind cerute probe cu privire la acceptarea şi primirea banilor în scopul exercitării sau al neexercitării unor drepturi electorale în cadrul alegerilor, probe ce nu au fost prezentate de către agentul constatator atît la etapa documentării cazului contravenţional, cît şi în şedinţa de judecată.

Or, coruperea electorală (art.47/1 din Codul contravenţional) cere o acţiune concretă de primire, pretindere sau acceptare de mijloace băneşti, cu scopul determinat: influenţarea votului.

De asemenea, instanţa reţine, că agentul constatator nu a făcut proba – cînd anume a fost instalată aplicaţia PSB în telefonul persoanei supusă răspunderii şi când anume au fost recepţionate mesajele respective de către contravenientă sau dacă acele mesaje au fost în genere accesate sau şi mai mult – utilizate pentru confirmarea pretinderii/ acceptării/ recepţionării/ extragerii/ primirii de mijloace băneşti. La fel, la dosar nu există o expertiză tehnică privind aplicaţia dată, nu există date bancare/financiare dacă s-a produs un transfer, nu există textul SMS-urilor pretins primite de către contravenient, nu există martori sau altă dovadă (tehnică, materială, testimonială) că persoana dată a acceptat sau şi mai mult - extras bani sau a primit fonduri prin intermediul acelei aplicaţii.

Una din probele de bază la care s-a referit agentul constatator constituie procesul verbal de examinare din 30 mai 2025 prin care s-a constatat, că nr. de telefon ***** aparţine cet. Ana Tataru şi ultima a primit 7 mesaje prin intermediul aplicaţiei PSB.

În opinia instanței de judecată, informația de la instituția de telecomunicații, precum că contestatara Ana Tataru a primit 7 sms de intrare prin aplicaţia PSB pe numărul său mobil

*****, abonat SA” ***** ”, nu este suficient pentru acuzarea persoanei conform prevederilor art.47[1] al.(1) Cod contravenţional. Or, instanța admite că contestatara a avut instalată în telefonul său mobil aplicația PSB, însă în lipsa conținutului SMS-ului ce ar confirma acceptarea banilor, nu este suficient de a acuza persoana de comiterea contravenției pevăzute de art.47[1] al.1 Cod contravenţional.

Astfel, agentul constatator, supunând persoana răspunderii contravenţionale, nu a stabilit o legătură funcţională între aplicaţia menţionată la care face referire şi un comportament electoral concret (ex: vot cumpărat) al contravenientului, cît şi nu a prezentat probe precum că persoana a primit, a acceptat şi a extras bani sau a primit fonduri prin intermediul acelei aplicaţii.

În lipsă de probe (elemente de fapt, dobândite în modul stabilit de cod) și în mod voalat, instanța reține că agentul constatator a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenție invocând niște concluzii lipsite de suport, neacumulându-se probe ce ar confirma vinovăția Anei Tataru, or demonstrarea vinovăției unei persoane urmează să fie asigurată cu prezentarea probelor pertinente în raport cu procesul-verbal întocmit, administrate în conformitate cu prevederile legale.

Faţă de cele precizate, instanţa a reţinut că în cauză există un dubiu care nu poate fi înlăturat prin administrarea altor probe, dubiu care profită petentului, potrivit principiului *in dubio pro reo*.

În lumina jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, instanţa reţine că acesta este un principiu complementar prezumţiei de nevinovăţie. Înainte de a fi o problemă de drept, principiul *in dubio pro reo* este o problemă de fapt. Înfăptuirea justiţiei cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunţă, pe probabilităţi, ci pe certitudini dobândite pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă.

Potrivit art. 375 alin. (3) din Codul contravenţional și, în special, potrivit principiului *in dubio pro reo*, toate dubiile care nu pot fi înlăturate în condiţiile legii trebuie apreciate în favoarea persoanei învinuite.

Pentru respectarea principiului prezumţiei nevinovăţiei, simpla constatare *ex propriis sensibus* a agentului constatator nu este suficientă pentru ca instanţa să stabilească vinovăţia unei persoane.

În condițiile enunțate, instanța de judecată conchide că în speță nu este demonstrat că în acțiunile Anei Tataru, este întrunită fapta contravenției stabilită de art. 47[1] alin. (1) Cod contravenţional, cît și în speță nu s-a făcut dovada veridicităţii situaţiei de fapt reţinute de către agentul constatator în procesul-verbal cu privire la contravenţie contestat, prin probe certe și pertinente, astfel încât în favoarea petentului acționează principiul *in dubio pro reo*.

În hotararea pronunțată în cauza Salabiaku c. Franței, Curtea Europeană a reținut, nuanțat, că prezumțiile sunt permise de Convenție, dar nu trebuie să depășească limitele rezonabile ținând seama de gravitatea mizei și prezervând drepturile apărării (paragraful 28). Prin urmare, prezumția de nevinovăție nu are caracter absolut, dupa cum nici prezumția de veridicitate a faptelor constatate de agent și consemnate în procesul-verbal nu are caracter absolut, dar prezumția de veridicitate nu poate opera decat până la limita la care prin aplicarea ei s-ar ajunge în situația ca persoana învinuită de săvârșirea faptei să fie pusă în imposibilitatea de a face dovada contrarie celor consemnate în procesul-verbal deși din probele administrate de „acuzare” instanța nu poate fi convinsa de vinovăția „acuzatului”, dincolo de orice îndoială rezonabilă.

În conformitate cu prevederilor art. 441 alin. (1) lit. a) Cod contravenţional, procesul contravenţional nu poate fi pornit, iar dacă a fost pornit, nu poate fi efectuat şi va fi încetat în cazurile în care: a) nu există faptul contravenţiei.

Potrivit art. 461 alin. (1) CC în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată unul din temeiurile prevăzute la art. 441 instanţa de judecată încetează procesul contravenţional.

În acelaşi context, ca urmare a celor constatate, instanța relevă că decizia de sancționare – adoptată în prezența unor astfel de constatări, poartă un caracter declarativ, neavând suport probatoriu de fapt, respectiv în contextul art. 461 CC al RM, această împrejurare, face incompatibilă menținerea în vigoare a actului de sancționare, respectiv în lipsa unei învinuiri veridice și demonstrate, precum şi în lipsa unor probe care să demonstreze potrivit principiului dincolo de orice dubiu rezonabil, persistența la speță a faptei contravenționale și a comiterii ei de către acuzatul contravențional, prezumția de nevinovăție nefiind răsturnată, instanța atestă inadmisibilitatea tragerii la răspundere contravențională a Anei Tataru, or o asemenea hotărâre ar atrage inevitabil încălcarea principiilor de drept, iar potrivit prevederilor art. 7 CC, persoana poate fi sancționată numai pentru contravenția în a cărei privință este dovedită vinovăția sa, din care considerente în temeiul prevederilor art.441 alin. (1), lit. a), procesul contravențional pornit urmează a fi încetat **din lipsa faptului contravenției**.

În circumstanţele constatate şi descrise supra, ţinând cont de prevederile art. 425 Cod contravenţional, precum şi de prezumţia de nevinovăţie de care se bucură contravenientul, prezumţie care poate fi răsturnată doar prin probe pertinente, instanţa consideră necesar de a admite ca fiind întemeiată contestația înaintată de Ana Tataru împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție nr. MAI***** din 15.04.2025 și a deciziei agentului constatator din data de 15.04.2025, prin care a fost recunoscută vinovată de comiterea contravenției prevăzute în art. 47^1 alin.(1) Cod contravențional, cu încetarea procesului contravenţional din motivul lipsei faptului contravenției.

În temeiul celor elucidate și conducându-se de prevederile art. art. 441 alin.(1) lit.a), 442, 460, 461, 462 Cod contravenţional, instanţa de judecată

h o t ă r ă ș t e :

Se admite contestația depusă de Ana Tataru împotriva procesului-verbal cu privire la contravenție nr. MAI***** din 15.04.2025 și a deciziei agentului constatator din data de 15.04.2025, prin care a fost recunoscută vinovată de comiterea contravenției prevăzute în art. 47^1 alin.(1) Cod contravențional – ca find întemeiată.

Se anulează procesul contravențional nr. MAI***** din 15.04.2025 şi decizia de sancționare din 15.04.2025 privind atragerea Anei Tataru la răspundere contravențională în baza art. 47^1 alin. (1) Cod contravenţional al R.M, cu încetarea procesului contravenţional din motivul lipsei faptului contravenției.

Hotărârea este cu drept de recurs în termen de 15 zile la Curtea de Apel Centru, prin intermediul Judecătoriei Hînceşti.

Preşedintele şedinţei,
Judecătorul / semnat / Lilia Roic-Botezatu
Copia corespunde originalului
Judecătorul Lilia Roic-Botezatu